

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI HRADNÍMI STRAŠIDLY

ILUSTRACE

HYNEK KLIMEK

ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

GRADA PUBLISHING

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi hradními strašidly

Ilustrace Zdeňka Študlarová

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel. +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 4766. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Tamara Kajznerová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2012
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2012

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4213-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7942-3 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7943-0 (ve formátu EPUB)

OBSAH

Průvodkyně se představuje	5
O bílé paní Perchtě z Rožmberka	9
Vyhánět bílé paní je holý nerozum	12
Další a další bílé paní	15
O bílých paních z Karlštejna	21
Černé a černobílé paní	28
Paní modrá, jasanová a rezná	32
Svedená z Helfenburku	35
O strašlivém Radoušovi	38
O kostlivci s hady a štíry a potrhlem mužíčkoví	41
Straší i na Pražském hradě	43
Další přízraky na Karlštejně	46
O ukrytých pokladech a jejich strážcích	49
O bílém králíkovi a nešťastném hadovi	55
Duchové slavných i méně známých	58
Každá pohádka jednou končí	63

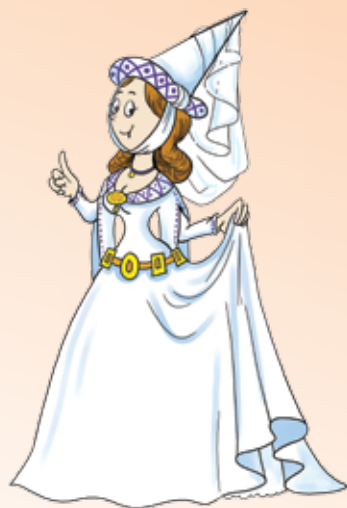
PRŮVODKYNĚ SE PŘEDSTAVUJE

Jsem potěšena a je mi ctí, že právě já, bílá paní z Černého zámku, jsem byla ze všech svých družek vybrána, abych vám vyprávěla. O strašidlech, přízracích a tajemných jevech na hradech, zámcích a tvrzích toho vím hodně. Bílou paní jsem už dlouhá staletí a vždycky mě velmi zajímalo, jak si vedou ostatní. Zvědavost je mi vlastní, vždyť jsem ženského rodu.

Podle mne je spravedlivé, abychom se právě my, bílé paní, představily ve Strašidláři jako první. Většina z nás má urozený původ a mnohé jsme za pozemského života patřily do nejvyšší společnosti, mezi přední šlechtu. Dostalo se nám kvalitního vzdělání i výchovy, a tak jsou nám vlastní ušlechtilost a dvorní mravy. Proto také většina z nás neškodí a nikomu neubližuje, nebo jen občas.

Já osobně to ovšem mám v tomhle ohledu těžké. No, představte si, že na zřícenině hradu Skála na Plzeňsku, které se říká Černý zámek, neustále trpím. Již bezmála šest století musím snášet přítomnost někoho tak nemožného, jako je Dlouhý Bárta. Ten padouch byl už za života notorický opilec. Ke všemu náš strážní hrad za husitských válek zradil a zapříčinil jeho dobytí nepřátelským vojskem.

Své druhy však nezaprodal jako Jidáš Ježíše Krista za třicet stříbrných, ale za loket piv. Asi nevíte, co to ten loket piv je. Já to zprvu také nevěděla, protože nejsem zběhlá v pochybných zábavách pijanů z krčem a putyk. Zjistila jsem, že to je řada

deseti pivem
naplněných korbelů
a navíc jeden
kalíšek pálenky,
které oni říkají
štamprle nebo
panák. Ještě bych

asi měla dodat, že tehdy se měřilo na lokty a pivo se pilo
z korbelů. Sice se normálně odměřovalo na soudky a sudy, ale to
víte, pijani... Ti mají jiné míry a hlavně nezřídka neznají tu svou.

Ale vraťme se k tomu úplatku pro Dlouhého Bártu.
Dokážete si vůbec představit, že se za tohle někdo nechá
koupit? Jemu to ke zradě stačilo. Nepřátelští zvědové ho chytili,
když se podnapilý motal pod hradem a hledal někoho, kdo by
ho pozval na další pivo. Sám už totiž v kapse neměl ani měďák
a krčmář mu nechtěl nalít na dluh. Dlouhý Bárta věděl o tajné
podzemní chodbě vedoucí do hradu a nepřátelské vojáky k ní
zavedl. Mezi hrstkou přeživších z hradní posádky, stojící na
straně husitů, se po dobytí hradu dokonce našli i takoví, kteří
zrádci jeho čin nezazlívali. Domnívali se, že to udělal proto,
aby si zachránil život. Já však vím své: Určitě to udělal za pivo.

Když pak k nepříteli vypleněnému a pobořenému hradu
dorazilo husitské vojsko v čele se samotným hejtmanem Janem
Žižkou, velice se snažili zrádce najít. Chtěli ho zabežnit v sudu
a ten pak hodit na hořící hranici. Od tohoto trestu ho ale
uchránil hradní duch Hlehlehel, kterému to dodnes vyčítám.
Dlouhého Bártu ukryl, aby ho husité neobjevili. Pak ho sice
potrestal sám, ale mnohem milosrdněji, než si ten bídník
zasloužil. Hlehlehel znal Dlouhého Bártu od jeho narození
a dobře věděl o jeho slabosti, lásce k alkoholu. Bůhvíproč ji
považoval za polehčující okolnost pro to, co provedl a způsobil
a nenechal trest na husitech.

